

Du - še nám ze - mdlí - vá ží - zní,
 pa - lči - vý mu - čí nás žár.
 Ó, Pa - ne, na - poj nás vlá - hou,
 ó, dej nám slí - be - ný dar.
 Ó, vy - lej, ó, vy - lej prou - dy
 mo - hu - tné na tu - to zem,
 pl - nost dej, po níž se stý - ská,
 pl - nost dej Du - cha nám všem.

DUŠE NÁM ZEMDLIVÁ ŽÍZNÍ

2. Mohutné milosti proudy, / kdy již se rozlejí k nám? / Kdy se ta poušť změní v Eden, / kdy Ježíš bude všem znám? / Ó, vylej, ó, vylej proudy / mohutné na tuto zem, / plnost dej, po níž se stýská, / plnost dej Ducha nám všem!
3. Kdy, ach, kdy obživíš, Pane, / to, co je mrtvého kol? / Kdy zhojíš smrtelné rány, / kdy zhojíš také náš bol? / Ó, vylej, ó, vylej proudy / mohutné na tuto zem, / plnost dej, po níž se stýská, / plnost dej Ducha nám všem!
4. Ó, vylej mohutné proudy / na nás zde, zavlaž svůj lid! / Zmocněn ať Duchem tvým svatým, / z plnosti tvé může žít. / Ó, vylej, ó, vylej proudy / mohutné na tuto zem, / plnost dej, po níž se stýská, / plnost dej Ducha nám všem!

*Já vyleji vody v místa zprahlá žízní,
bystriny na suchou zemi.
Já vyleji svého ducha na tvé
potomstvo a své požehnání na ty,
kteří z tebe vzejdou.
Porostou jak mezi trávou, budou
jako topoly při tekoucích vodách.
Onen řekne: „Já jsem Hospodinův“
a jiný se nazve jménem Jákobovým,
další si napíše na ruku:
„Jsem Hospodinův“
a dá si čestné jméno Izrael.*

Iz 44,3-5